

WYROK Z DNIA 18 LISTOPADA 2004 R.

SDI 38/04

Przewodniczący: sędzia SN Jacek Sobczak.

Sędziowie SN: Piotr Hofmański (sprawozdawca), Przemysław Kalinowski.

Sąd Najwyższy – Izba Karna z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta w sprawie adwokata obwinionego z § 30 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 listopada 2004 r. kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego NRA z dnia 20 grudnia 2003 r., sygn. akt (...) zmieniającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia 22 stycznia 2003 r., sygn. akt (...)

u c h y l i ł zaskarżone o r z e c z e n i e i przekazał sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Naczelnej Rady Adwokackiej do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

U z a s a d n i e n i e

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym. Zaskarżone kasacją orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20 grudnia 2003 r. dotknięte jest rażącym naruszeniem prawa, które miało wpływ na jego treść. Jak zasadnie wywodzi autor kasacji, w postępowaniu dyscyplinarnym w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich, w sprawach nieuregulowanych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 ze z.) stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, o czym przesądza treść §

1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1998 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich. W ustawie – Prawo o adwokaturze nie uregulowano reguł *ne peius*, w związku z czym nie może nasuwać wątpliwości, że w postępowaniu dyscyplinarnym w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich znajduje odpowiednie zastosowanie art. 454 § 1 k.p.k., zgodnie z którym sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie.

W sprawie niniejszej, orzekający w pierwszej instancji Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej umorzył postępowanie dyscyplinarne wobec adwokata na podstawie art. 95d ustawy – Prawo o adwokaturze. Po rozpoznaniu odwołań wniesionych od tego orzeczenia (na korzyść i na niekorzyść obwinionego adwokata) Wyższy Sąd Dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej zaskarżone orzeczenie zmienił w ten sposób, że za czyn opisany w akcie oskarżenia wymierzył obwinionemu karę upomnienia. W świetle art. 454 § 1 k.p.k. zabieg ten musi być oceniony jako rażące naruszenie prawa. Ponieważ zaś owo naruszenie prawa miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, orzeczenie to podlegało uchyleniu na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 91e ustawy – Prawo o adwokaturze, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania sądowi orzekającemu w sprawie jako sąd odwoławczy.

Orzekając ponownie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny powinien pamiętać o tym, że wniesienie odwołania na niekorzyść obwinionego wyłącza wprowadzenie działania zakazu *reformationis in peius* uregulowanego w art. 95i ustawy – Prawo o adwokaturze, niemniej nie powoduje zniesienia zakazów wynikających z reguł *ne peius*.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.